

JOHN
GRISHAM
DE WETTELOZEN

VERHALEN

Over het boek

In *De wettelozen* keert John Grisham terug naar het fictieve Ford County in de staat Mississippi, waar zijn debuut *De jury* en het latere *Het dossier* zich afspeelden. In zeven misdaadverhalen vertelt de succesvolste thrillerschrijver ter wereld over mannen en vrouwen die in aanraking komen met de minder fraaie aspecten van de Amerikaanse samenleving. Zoals de broers en moeder van een terdoodveroordeelde die naar zijn executie gaan... de vreemdeling die misstanden in verzorgingstehuizen aan het licht brengt en daar zelf schatrijk van wordt... de advocaat die alles zat is en er met het geld van zijn cliënten vandoor gaat... de vader van een slachtoffer die de advocaat van de tegenpartij ter verantwoording roept...

John Grisham heeft zeven meeslepende verhalen geschreven over mensen die proberen te overleven in een wereld die niet perfect is. De misdaad is voelbaar, de verhalen zijn soms ontroerend, soms grappig, en laten altijd een diepe indruk achter.

Over de auteur

John Grisham werd op 8 februari 1955 geboren in Jonesboro, Arkansas, als tweede kind in een gezin van vijf kinderen. Zijn vader werkte in de bouw en zijn moeder was huisvrouw. Na zijn studie rechten aan de University of Mississippi werkte Grisham bijna tien jaar lang als jurist, waarbij hij zich specialiseerde in strafrechtelijke zaken en letselschadeclaims. In 1983 werd hij gekozen tot lid van het Huis van Afgevaardigden van de staat Mississippi, een functie die hij tot 1990 bekleedde. Als thrillerschrijver debuteerde hij in 1988 met *De jury*, maar het was zijn tweede boek, *Advocaat van de duivel*, waarmee hij definitief zijn naam vestigde als de koning van de legal thriller.

Van dezelfde auteur

De jury
Advocaat van de duivel
Achter gesloten deuren
De cliënt
Het vonnis
De rainmaker
In het geding
De partner
De straatvechter
Het testament
De broederschap
De erfpachters
Winterzon
Het dossier
De claim
Verloren seizoen
Het laatste jurylid
De deal
De gevangene
De verbanning
De aanklacht
De getuige
De wettelozen
De belofte
De bekentenis
Het proces
Vergiffenis
De afperser
Het protest
De erfgenaam
Dilemma

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken,
volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina:
[Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

John Grisham

De wettelozen

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Ford County. Stories

© 2009 by Belfry Holdings, Inc.

Vertaling

Hugo Kuipers

Omslagbeeld

© Valentini Sani/Trevillion Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 90 449 7432 4

NUR 332

Behoudens of krachtens de in de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voorzover het maken van reprografische veeleelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor Bobby Moak

Toen *De jury* twintig jaar geleden verscheen, leerde ik al gauw de harde les dat boeken verkopen veel moeilijker is dan boeken schrijven. Ik kocht duizend exemplaren en het kostte me zelfs moeite ze weg te geven. Ik zette ze in de kofferbak van mijn auto en probeerde ze te slijten aan bibliotheken, tuincentra, supermarkten, cafetaria's en een handvol boekwinkels.

Daarbij werd ik vaak geholpen door mijn goede vriend Bobby Moak.

Sommige verhalen zullen we nooit vertellen.

Bloeddonoren

Toen het nieuws van Baileys ongeluk zich door de dorpsgemeenschap van Box Hill verspreidde, deden meteen verschillende versies de ronde. Iemand van het bouwbedrijf belde zijn moeder en zei dat hij gewond was geraakt toen een steiger instortte op een bouwplaats in de binnenstad van Memphis, dat hij werd geopereerd, dat zijn toestand stabiel was en dat hij het waarschijnlijk wel zou overleven. Zijn moeder, een invalide vrouw van tweehonderd kilo die nogal snel over haar toeren raakte, kon al die feiten niet zo gauw verwerken. Ze krijste en stelde zich aan. Ze belde vrienden en burens, en telkens wanneer het tragische nieuws opnieuw werd verteld, veranderde er iets aan het verhaal en werd het sensationeler. Omdat ze verzuimd had het nummer van degene die haar had gebeld te noteren kon er niemand worden teruggebeld om de geruchten, die met de minuut toenamen, te verifiëren of te weerleggen.

Een van Baileys collega's, die ook uit Ford County kwam, belde zijn vriendin in Box Hill met een enigszins ander verhaal: Bailey was naast de steiger overreden door een bulldozer en hij was zo goed als dood. In de operatiekamer waren ze nog met hem bezig, maar er was weinig hoop.

Toen belde iemand van de ziekenhuisadministratie in Memphis naar Baileys huis. Hij vroeg naar Baileys moeder en kreeg te horen dat die in bed lag. Ze was te zeer van streek om te kunnen praten en kon niet aan de telefoon komen. De buurvrouw die de telefoon opnam vroeg hem naar bijzonderheden, maar kreeg niet veel te horen. Er was iets ingestort op een bouwplaats, misschien een sleuf waarin de jongeman aan het werk was, of iets van dien aard. Ja, hij werd geopereerd, en het ziekenhuis had gegevens nodig.

Algauw was het in het bakstenen huisje van Baileys moeder een drukte van belang. Tegen het eind van de middag kwamen de eerste bezoekers: vrienden, familie en een stuk of wat dominees van de kleine kerkjes in en om Box Hill. De vrouwen gingen in de keuken en huiskamer zitten en roddelden aan een stuk door, en intussen wist de telefoon van geen ophouden. De mannen stonden buiten bij elkaar en rookten sigaretten. Mensen kwamen met stoofschotels en cakes aanzetten.

Omdat ze weinig te doen hadden en de informatie over Baileys verwondingen schaars was, grepen de bezoekers elk klein feitje aan. Ze analyseerden het, ontleedden het en gaven het door aan de vrouwen binnen of de mannen buiten. Een been was verbrijzeld en moest waarschijnlijk worden geamputeerd. Er was ernstig hersenletsel. Bailey was vier verdiepingen van de steiger gevallen, of misschien wel acht. Zijn borst was ingedrukt. Enkele feiten en theorieën werden ter plekke bedacht. Er werd zelfs al somber naar de uitvaart geïnformeerd.

Bailey was negentien jaar oud en had in zijn korte leven nog nooit zoveel vrienden en bewonderaars gehad. Naarmate de uren verstreken, hield het hele dorp meer en meer van hem. Hij was een beste jongen, goed opgevoed, een veel beter mens dan die waardeloze vader van hem, die zich al in geen jaren meer had laten zien.

Baileys ex-vriendin verscheen en was algauw het middelpunt van de aandacht. Ze was diep getroffen en liet haar tranen de vrije loop, vooral wanneer ze het over haar lieve Bailey had. Maar toen het nieuws van haar komst tot de slaapkamer doordrong en zijn moeder hoorde dat de kleine slet in huis was, werd ze weggestuurd. De kleine slet bleef bij de mannen buiten rondhangen, flirtend en rokend. Ten slotte ging ze weg. Ze zei dat ze regelrecht naar Memphis ging om haar Bailey op te zoeken.

Een buurvrouw had een neef in Memphis, en na enige aandrang wilde die wel naar het ziekenhuis gaan om de zaak te volgen. De eerste keer dat hij belde, bracht hij het nieuws dat de jongeman inderdaad aan verscheidene verwondingen werd geopereerd, maar dat zijn toestand blijkbaar stabiel was. Hij had

veel bloed verloren. Met zijn tweede telefoontje zette de neef enkele feiten recht. Hij had met de voorman op de bouwplaats gepraat, en Bailey was gewond geraakt toen een bulldozer tegen de steiger reed, waardoor die instortte en de arme jongen vijf meter omlaag viel in een kuil. Ze waren een kantoorgebouw van zes verdiepingen in Memphis aan het afmettelen, en Bailey werkte als opperman. Het ziekenhuis wilde minstens vierentwintig uur geen bezoekers toelaten, maar er was wel behoefte aan bloeddonaties.

Opperman? Iemand die de stenen aansjouwde voor de metseelaars? Baileys moeder had gepocht dat hij snel promotie had gemaakt en nu assistent-voorman was. Maar in alle opwinding vroeg niemand haar naar die discrepantie.

Toen het donker was, kwam er een man in een pak die zei dat hij een soort onderzoeker was. Hij werd doorgestuurd naar een oom, de jongste broer van Baileys moeder, ging onder vier ogen in de achtertuin met die oom staan praten en gaf hem een kaartje van een advocaat in Clanton. 'De beste advocaat tot ver in de omtrek,' zei hij. 'En we werken al aan de zaak.'

De oom was onder de indruk en beloofde dat hij zich verre zou houden van andere advocaten – 'een ordinair stelletje letselschadewolven' – en dat hij iedere schaderegelaar van een verzekeringsmaatschappij die zich met zijn gluisperige kop durfde te vertonen de huid vol zou schelden.

Uiteindelijk was er sprake van een trip naar Memphis. Dat was maar twee uur rijden, maar het leken er wel vijf. Als je het in Box Hill over de stad had, bedoelde je Tupelo, dat vijftigduizend inwoners telde en een uur rijden was. Memphis lag in een andere staat, een andere wereld, en trouwens, de misdaad tierde daar welig. De moordcijfers deden niet onder voor die van Detroit. Ze zagen de slachtpartijen elke avond op Channel 5.

Baileys moeder was tot steeds minder in staat. Ze zou beslist niet kunnen reizen, laat staan bloed geven. Baileys zus woonde in Clanton, maar die kon haar kinderen niet alleen laten. De volgende dag was het vrijdag, een werkdag, en iedereen dacht dat zo'n trip heen en weer naar Memphis, plus bloed geven, vele uren

in beslag zou nemen, en, tja, het was niet te zeggen wanneer de bloeddonoren in Ford County terug zouden zijn.

Een nieuw telefoontje uit Memphis: de operatie was voorbij, en de jongen vocht voor zijn leven en had dringend bloed nodig. Toen dit nieuws tot de mannen buiten doordrong, klonk het alsof die arme Bailey elk moment kon sterven, tenzij zijn dierbaren zich naar het ziekenhuis spoedden om hun aderen te laten openen.

Er diende zich al gauw een held aan. Hij heette Wayne Agnor en hij zei dat hij een goede vriend van Bailey was. Al sinds zijn geboorte werd hij Aggie genoemd. Hij runde samen met zijn vader een autoreparatiebedrijf en kon zich dus gemakkelijk vrijmaken voor een snelle trip naar Memphis. Hij had ook zijn eigen pick-uptruck, een vrij nieuwe Dodge, en zei dat hij Memphis kende als zijn broekzak.

‘Ik kan nu meteen weg,’ zei Aggie trots tegen de groep, en door het huis verspreidde zich het nieuws dat er een reis op stapel stond. Een van de vrouwen bracht de gemoederen tot bedaren door te zeggen dat er meer vrijwilligers nodig waren, want het ziekenhuis wilde maar een halve liter van iedere donor hebben. ‘Je kunt geen vijf liter geven,’ legde ze uit.

Bijna niemand had ooit bloed gegeven, en de gedachte aan naalden en slangen joeg velen de stuipen op het lijf. Het werd heel stil in het huis en de voortuin. Bezorgde burens, die zich enkele ogenblikken eerder nog verschrikkelijk druk om Bailey hadden gemaakt, schuifelden achteruit.

‘Ik ga ook,’ zei een andere jongeman ten slotte, en hij werd meteen gefeliciteerd. Hij heette Calvin Marr en kon zich ook gemakkelijk vrijmaken, zij het om andere redenen: Calvin was zijn baan bij de schoenenfabriek in Clanton kwijtgeraakt en leefde van een uitkering. Hij was doodsbang voor naalden, maar was nog nooit in Memphis geweest en wilde daar best eens naartoe. Hij zou het een eer vinden donor te mogen zijn.

Nu er een medereiziger was, vatte Aggie moed. Hij daagde meteen iedereen uit: ‘Verder nog iemand?’

Er werd wat gemompeld. De meeste mannen keken aandachtig naar hun schoenen.

‘We nemen mijn wagen en ik betaal de benzine,’ ging Aggie verder.

‘Wanneer gaan we?’ vroeg Calvin.

‘Nu meteen,’ zei Aggie. ‘Het is een noodsituatie.’

‘Zo is het,’ voegde iemand daaraan toe.

‘Ik stuur Roger,’ bood een oudere man aan, en er volgde een sceptisch stilzwijgen. Roger, die er niet bij was, hoefde zich niet druk te maken om werk, want als hij een baan had, raakte hij hem meteen weer kwijt. Hij was voortijdig van school gegaan en had daarna een kleurrijk leven geleid met veel alcohol en drugs. In elk geval zou hij niet bang zijn voor naalden.

Hoewel de mannen in het algemeen weinig van transfusies wisten, konden ze zich moeilijk voorstellen dat iemand zo ernstig gewond was dat hij bloed van Roger nodig had. ‘Wou je Bailey vermoorden?’ mompelde een van hen.

‘Roger doet het wel,’ zei zijn vader trots.

De grote vraag was: was hij nuchter? Iedereen in Box Hill wist van Rogers gevecht met koning alcohol en er werd veel over gepraat. Meestal wisten de dorpingen wel wanneer hij van de drank af was, of eraan.

‘Het gaat goed met hem,’ ging zijn vader verder. Hij zei dat met opvallend weinig overtuiging, maar de situatie was spoedeisend; er was geen tijd voor twijfel. Ten slotte vroeg Aggie: ‘Waar is hij?’

‘Thuis.’

Natuurlijk was hij thuis. Roger kwam het huis nooit uit. Waar zou hij heen moeten?

Binnen enkele minuten hadden de dames een grote doos met boterhammen en ander eten samengesteld. Aggie en Calvin sloegen hun armen om elkaar heen en maakten zich druk alsof ze naar het front vertrokken om het land te verdedigen. Toen de dappere redders van Baileys leven in de pick-uptruck stapten en wegreden, werden ze door iedereen uitgezwaaid.

Roger stond bij de brievenbus, en toen de pick-up stopte, boog hij zich naar het raam aan de passagierskant en vroeg: ‘Blijven we daar slapen?’

‘Dat zijn we niet van plan,’ zei Aggie.

‘Goed.’

Na enige discussie kwamen ze overeen dat de tengere Roger in het midden zou zitten, tussen Aggie en Calvin, die veel groter en dikker waren. Ze zetten de doos met eten op zijn schoot, en ze waren nog geen kilometer het dorp uit of Roger haalde al een broodje kalkoen uit de verpakking. Met zijn zevenentwintig jaar was hij de oudste van de drie, maar de jaren hadden hem geen goed gedaan. Hij had twee scheidingen achter de rug, en ook nogal wat mislukte pogingen om van zijn verslavingen af te komen. Hij was nerveus en opgefokt, en zodra hij de eerste boterham ophad, nam hij een tweede. Aggie, honderdtien kilo, en Calvin, honderdtwintig kilo, weigerden allebei. De afgelopen twee uur hadden ze stoofschotels gegeten bij Baileys moeder.

Het gesprek kwam eerst op Bailey. Roger kende hem nauwelijks, maar Aggie en Calvin hadden met hem op school gezeten. Omdat alle drie de mannen vrijgezel waren, duurde het niet lang of het gesprek ging niet meer over hun gevallen buurman, maar over seks. Aggie had een vriendin en beweerde alle voordelen van een uitstekende relatie te genieten. Roger was naar bed geweest met alles wat los en vast zat en was altijd op zoek. Calvin, een verlegen type, was op zijn eenentwintigste nog maagd, al zou hij dat nooit toegeven. Door in nogal vage termen over enkele veroveringen te liegen kon hij meedoen. Ze overdreven alle drie en wisten dat ook van elkaar.

Toen ze in Polk County kwamen, zei Roger: ‘Stop eens even bij de Blue Dot. Ik moet pissen.’ Aggie stopte bij het benzinstation, en Roger rende naar binnen.

‘Denk je dat hij drinkt?’ vroeg Calvin terwijl ze wachtten.

‘Zijn vader zei van niet.’

‘Zijn vader liegt ook.’

En ja hoor, even later kwam Roger met een sixpack bier naar buiten.

‘O nee,’ zei Aggie.

Toen Roger weer tussen hen in zat, reden ze het grindterrein af en de weg weer op.

Roger trok een blikje los en bood het Aggie aan, maar die weigerde. ‘Nee, dank je. Ik rij.’

‘Kun je niet rijden met bier op?’

‘Vanavond niet.’

‘En jij?’ Hij bood Calvin het blikje aan.

‘Nee, dank je.’

‘Zijn jullie aan het afkicken of zo?’ vroeg Roger. Hij trok het lipje los en goot het halve blikje naar binnen.

‘Ik dacht dat je gestopt was,’ zei Aggie.

‘Was ik ook. Stoppen is makkelijk. Het is me al vaak gelukt.’

De doos met eten stond nu op Calvins schoot en hij kauwde uit verveling op een havermoutkoek. Roger had het eerste blikje leeg, gaf het aan Calvin en zei: ‘Gooi even uit het raam.’

Calvin liet het raam omlaag komen en gooide het lege blikje in de laadbak van de pick-up. Toen hij het raam weer dicht had, trok Roger het volgende blikje open. Aggie en Calvin keken elkaar nerveus aan.

‘Kun je wel bloed geven als je hebt gedronken?’ vroeg Aggie.

‘Tuurlijk wel,’ zei Roger. ‘Heb ik al zo vaak gedaan. Hebben jullie ooit bloed gegeven?’

Aggie en Calvin moesten toegeven dat ze dat nooit hadden gedaan, en dat was voor Roger aanleiding de procedure te beschrijven. ‘Ze leggen je op een tafel, want de meeste mensen gaan van hun stokje. Die verrekte naald is zo groot dat veel mensen al flauwvallen als ze hem zien. Ze binden een rubberen koord om je bovenarm, en de zuster prikt wat met die naald in je arm, op zoek naar een lekkere dikke ader. Je kunt dan maar beter de andere kant op kijken. Negen van de tien keer steekt ze naast de ader – dat doet verrekte pijn – en dan zegt ze sorry en vloekt jij binnensmonds. Als je geluk hebt, krijgt ze de ader de tweede keer wel te pakken, en dan gutst het bloed eruit door een slangetje dat naar een zakje leidt. Omdat alles doorzichtig is, kun je je eigen bloed zien. Je staat ervan te kijken hoe donker het is, bijna kastanjebruin. Het duurt een eeuwigheid voordat er een halve liter uit is, en al die tijd houdt ze de naald in je ader.’ Hij nam een slok bier, tevreden over zijn huiveringwek-

kende beschrijving van wat hun te wachten stond.

Ze reden enkele kilometers in stilte.

Toen het tweede blikje leeg was, gooide Calvin het naar achteren en trok Roger het derde open. ‘Bier helpt,’ zei Roger, en hij smakte met zijn lippen. ‘Het verdunt het bloed en dan gaat het vlugger.’

Het werd duidelijk dat hij van plan was het hele sixpack zo gauw mogelijk soldaat te maken. Het leek Aggie verstandig de voorraad alcohol te verminderen. Hij had verhalen over Rogers gruwelijke zuippartijen gehoord.

‘Doe mij er ook maar een,’ zei hij, en Roger gaf hem vlug een biertje.

‘Mij ook maar,’ zei Calvin.

‘Zo mag ik het horen,’ zei Roger. ‘Ik drink niet graag alleen. Dat is het eerste symptoom van alcoholisme.’

Aggie en Calvin namen kleine slokjes en Roger bleef het naar binnen gieten. Toen het eerste sixpack op was, zei hij met perfecte timing: ‘Ik moet pissen. Stop eens daar bij Cully’s Barbecue.’

Ze naderden het dorp New Grove, en Aggie vroeg zich zo langzamerhand af hoe lang ze nog onderweg zouden zijn. Roger verdween achter de winkel om te doen wat hij moest doen, ging toen naar binnen en kwam met twee nieuwe sixpacks naar buiten. Toen ze New Grove achter zich hadden, trokken ze de lipjes eraf. Ze reden met grote snelheid over een donkere, smalle weg.

‘Zijn jullie weleens in de stripclubs in Memphis geweest?’ vroeg Roger.

‘Ik ben nooit in Memphis geweest,’ bekende Calvin.

‘Dat meen je niet.’

‘Echt waar.’

‘En jij?’

‘Ja, ik ben in een stripclub geweest,’ zei Aggie trots.

‘Welke?’

‘Ik weet de naam niet meer. Ze zijn allemaal hetzelfde.’

‘Daar vergis je je in,’ verbeterde Roger hem op scherpe toon, en weer klokte er een slok bier door zijn keelgat. ‘In sommige hebben ze prachtige wijven met een geweldig lichaam. In andere

hebben ze gewone straathoeren die voor geen meter kunnen dansen.’

Dat leidde tot een uitgebreide verhandeling over de geschiedenis van de gelegaliseerde striptease in Memphis, althans Rogers versie daarvan. Vroeger mochten de meisjes alles uittrekken, echt alles, en dan sprongen ze op je tafel voor een wilde dans met veel draaien en stootbewegingen, en intussen denderde de muziek en flikkerden de lichten en brulden en applaudisseerden de jongens. Toen veranderde de wet en werden g-strings verplicht, maar sommige clubs trokken zich daar niets van aan. Tafeldansen maakte plaats voor lapdansen, met als gevolg dat er een heel stel nieuwe wetten over fysiek contact met de meisjes werd uitgevaardigd. Toen Roger klaar was met de geschiedenis, somde hij de namen op van een stuk of vijf clubs die hij goed beweerde te kennen, waarna hij een indrukwekkende beschrijving gaf van de stripdanseressen die daar werkzaam waren. Hij vertelde het allemaal in geuren en kleuren, en toen hij eindelijk klaar was, hadden de twee anderen weer een biertje nodig.

Calvin, die bijzonder weinig vrouwenlichamen had aangeraakt, luisterde gefascineerd. Hij telde intussen ook de blikjes bier die Roger leegdrank, en toen het er zes waren – in ongeveer een uur – wilde hij er eigenlijk iets van zeggen. Maar in plaats daarvan luisterde hij naar zijn veel wereldwijzere metgezel, een man die blijkbaar een onverzadigbare behoefte aan bier had en het naar binnen kon gieten terwijl hij met verbijsterende details over naakte meiden praatte.

Ten slotte kwam het gesprek weer op het oorspronkelijke onderwerp. Roger zei: ‘Als we klaar zijn in het ziekenhuis, hebben we vast nog wel tijd om naar de Desperado te gaan. Even een paar drankjes en misschien ook een paar tafeldansen.’

Aggie reed met zijn slappe rechterpols op het stuur en met een biertje in zijn linkerhand. Hij lette op de weg en reageerde niet op het voorstel. Zijn vriendin zou schreeuwen en met dingen gaan gooien als ze hoorde dat hij geld over de balk had gesmeten om zich aan strippende meiden te vergapen. Calvin daarentegen vond het een opwindend idee. ‘Klinkt goed,’ zei hij.

‘Ja,’ voegde Aggie eraan toe, maar alleen omdat het moest.

Er kwam hun een auto tegemoet, en net voordat ze elkaar passeerden, liet Aggie per ongeluk het linkervoorwiel van de pick-up op de gele middenstreep komen. Hij gaf meteen een ruk naar rechts. De andere auto slingerde ook even.

‘Dat was een smeris!’ riep Aggie. Roger en hij keken vlug om. De andere auto stopte abrupt; ze zagen de remlichten opflikkeren.

‘Zeker weten,’ zei Roger. ‘Een smeris. Rijden!’

‘Hij komt achter ons aan,’ zei Calvin in paniek.

‘Zwaailicht! Zwaailicht!’ riep Roger uit. ‘Shit!’

Aggie trapte instinctief op het gas, en de grote Dodge bulderde over een helling. ‘Weet je zeker dat dit een goed idee is?’ vroeg hij.

‘Rij nou maar,’ riep Roger.

‘We hebben overal bierblikjes liggen,’ voegde Calvin eraan toe.

‘Maar ik ben niet dronken,’ hield Aggie vol. ‘Met vluchten maak je het alleen maar erger.’

‘We zijn al op de vlucht,’ zei Roger. ‘Het gaat er nou om dat we niet gepakt worden.’ En na die woorden dronk hij weer een blikje leeg alsof het zijn laatste was.

De pick-up reed nu honderddertig, honderdveertig. Ze vlogen over een lang stuk vlakke weg. ‘Hij komt snel dichterbij,’ zei Aggie. Hij keek even in zijn spiegel en toen weer naar de weg. ‘Zwaailichten van hier tot gunder.’

Calvin maakte zijn raampje open en zei: ‘Laten we het bier weggoien!’

‘Nee!’ riep Roger. ‘Ben je gek? Hij haalt ons toch niet in. Harder, harder!’

De pick-up vloog over een helling en kwam bijna met de wielen van de grond los. Meteen daarop gierden ze door een strakke bocht en slingerden een beetje, zodat Calvin zei: ‘We rijden ons te pletter.’

‘Hou je kop,’ blafte Roger. ‘Kijk of je een pad van een huis ziet.’

‘Daar is een brievenbus,’ zei Aggie, en hij trapte op de rem. De agent zat dicht achter hen, maar hij was de bocht nog niet om en

ze konden hem niet zien. Ze gingen abrupt naar rechts, en de lichten van de pick-up vlogen over een kleine boerderij, weggedoken tussen gigantische eiken.

‘Licht uit,’ snauwde Roger, alsof hij al vaker met dit bijltje had gehakt. Aggie deed de motor en de lichten uit, en de pick-up rolde zachtjes over het korte onverharde pad om ten slotte tot stilstand te komen naast de Ford pick-up van Buford M. Gates, woonachtig aan Route 5, Owensville, Mississippi.

De politiewagen vloog hen voorbij zonder af te remmen. Het blauwe zwaailicht flikkerde, maar de sirene was nog uit. De drie bloeddonoren zaten onderuitgezakt, en toen het zwaailicht al een hele tijd weg was, brachten ze langzaam hun hoofd omhoog.

Het huis dat ze hadden uitgekozen, was donker en stil. Blijkbaar waren er geen waakhonden. Zelfs het licht op de voorveranda was uit.

‘Goed werk,’ zei Roger zachtjes, toen ze over de ergste schrik heen waren.

‘We hadden geluk,’ fluisterde Aggie.

Ze keken naar het huis en luisterden naar de weg, en na enkele minuten van heerlijke stilte waren ze het erover eens dat ze inderdaad veel geluk hadden gehad.

‘Hoe lang blijven we hier staan?’ vroeg Calvin ten slotte.

‘Niet lang,’ zei Aggie. Hij keek naar de ramen van het huis.

‘Ik hoor een auto,’ zei Calvin, en ze doken alle drie weer weg. Enkele seconden later vloog de agent vanuit de andere richting voorbij, nog steeds met zwaailicht maar zonder sirene. ‘Die rotzak is op zoek naar ons,’ mompelde Roger.

‘Allicht,’ zei Aggie.

Toen het geluid van de politiewagen in de verte verdween, kwamen de drie hoofden in de Dodge weer langzaam omhoog. Toen zei Roger: ‘Ik moet pissen.’

‘Niet hier,’ zei Calvin.

‘Doe de deur open,’ drong Roger aan.

‘Kan je niet wachten?’

‘Nee.’

Calvin maakte langzaam de deur aan de passagierskant open,

stapte uit en zag Roger op zijn tenen naar de zijkant van de Ford van meneer Gates lopen en tegen het rechtervoorwiel pissen.

In tegenstelling tot haar man sliep mevrouw Gates licht. Ze dacht buiten iets te horen, en toen ze helemaal wakker was, twijfelde ze niet meer. Buford lag al een uur te snurken, maar het lukte haar uiteindelijk hem wakker te krijgen. Hij stak zijn arm onder het bed en pakte zijn hagelgeweer.

Roger stond nog te pissen toen er een lichtje aanging in de keuken. Ze zagen het alle drie meteen. ‘Rennen!’ snauwde Aggie door zijn raam. Hij greep de contactsleutel vast en draaide hem om. Calvin sprong onder het grommen van ‘rijden, rijden!’ weer in de wagen, en Aggie zette hem in zijn achteruit en traptte op het gas. Roger rende naar de Dodge terug en hees onderwijl zijn broek op. Hij sprong over de zijkant en kwam met een dreun in de laadbak terecht, tussen de lege bierblikjes. Terwijl hij zich stevig vastgreep, reed de pick-up met grote snelheid achteruit naar de weg. Ze waren bij de brievenbus toen het licht op de voorveranda aansprong, en kwamen slippend tot stilstand op het asfalt op het moment dat de voordeur langzaam openging en een oude man de hordeur opzij duwde. ‘Hij heeft een geweer!’ zei Calvin.

‘Leuk voor hem,’ zei Aggie. Hij zette de wagen in de versnelling en maakte een rubberspoor op de weg. Zo ontsnapten ze, en toen ze een kilometer verder waren, sloeg Aggie een landweggetje in en stopte daar. Ze stapten alle drie uit, strekten hun spieren en lachten om het gevaar waaraan ze waren ontkomen. Ze lachten zich slap, deden hun best om te geloven dat ze helemaal niet bang waren geweest en stelden zich voor waar die politieagent op dat moment zou zijn. Toen haalden ze de laadbak van de pick-up leeg en gooiden de lege blikjes in een greppel. Tien minuten verstreken, en oom agent was nergens te bekennen.

Ten slotte sprak Aggie uit wat ze alle drie dachten: ‘We moeten naar Memphis, jongens.’

Calvin, die meer belangstelling voor de Desperado had dan voor het ziekenhuis, voegde daaraan toe: ‘Zeg dat wel. Het wordt laat.’